

**LIST ARCYBISKUPA METROPOLITY KRAKOWSKIEGO
W ZWIĄZKU Z ROZPOCZĘCIEM XVI ZWYCZAJNEGO ZGROMADZENIA
OGÓLNEGO SYNODU BISKUPÓW**

Drodzy Archidiecezjanie!

Autor czytanej dzisiaj fragmentu Księgi Mądrości wyznał, że modlił się do Boga, prosząc Go o mądrość. Otrzymał ją, zrozumiał, że jest ona darem przekraczającym wszystkie inne dobra, ponieważ jest cenniejsza niż materialne bogactwa, znaczy więcej niż zdrowie i piękność, a swą mocą wykracza ponad jasność dnia, gdyż nawet w ciemnościach nocy nic nie traci na swej wartości. Co więcej, autor biblijny stwierdził, że wraz z mądrością otrzymał również „wszystkie [inne] dobra i niezliczone bogactwa” (por. Mdr 7, 11). W świetle Nowego Testamentu wiemy, że mądrość jest darem Ducha Świętego, otrzymywanym wraz z innymi Jego darami podczas sakramentu bierzmowania. Spływają wtedy na nas także dary: rozumu, rady, męstwa, umiejętności, pobożności i bojaźni Bożej. Zapewne tych darów, zwłaszcza rozumu, męstwa i pobożności, zabrakło owemu bogatemu młodzieńcowi, o którym mówi czytana dzisiaj Ewangelia. Dlatego stając wobec radykalnych wymagań Pana Jezusa, aby sprzedał całe swoje mienie, rozdał je ubogim, a następnie podążył za Chrystusem i mając nadzieję na posiadanie skarbu w niebie, młodzieniec spochmurniał i oszedł zasmucony. Nie potrafił bowiem oderwać się od posiadanych bogactw (por. Mk 10, 21-22).

Powołując się na dokumenty Soboru Watykańskiego Drugiego, *Katechizm Kościoła Katolickiego* poucza nas, że Duch Święty prowadzi do zbawienia nie tylko poszczególnych wiernych, którzy zostali obdarzeni Jego znamieniem, ale cały Kościół Boży – i to już od dnia Zielonych Świąt. „Kiedy dopełniło się dzieło, którego wykonanie Ojciec powierzył Synowi na ziemi, został zesłany w dniu Pięćdziesiątnicy Duch Święty, aby ustawicznie uświęcał Kościół i aby w ten sposób wierzący mieli przez Chrystusa w jednym Duchu dostęp do Ojca». Wtedy «Kościół został publicznie objawiony wobec wielu, rozpoczęło się szerzenie Ewangelii...». (...) Aby Kościół mógł wypełniać swoje posłanie, Duch Święty «obdarza go różnymi darami hierarchicznymi i charyzmatycznymi i przy ich pomocy kieruje nim...». «Dlatego Kościół, wyposażony w dary swego Założyciela i wiernie zachowujący Jego przykazania miłości, pokory i wyrzeczenia, otrzymuje

posłannictwo głoszenia i krzewienia Królestwa Chrystusa i Boga wśród wszystkich narodów i stanowi załóżek oraz początek tego Królestwa na ziemi» (KKK, 767-768). To zadanie nauczania, uświęcenia i kierowania Kościołem w Swoim imieniu i Swoją mocą powierzył Chrystus Kolegium Apostołów, na którego czele ustanowił jego Głowę – św. Piotra. „Ta pasterska misja Piotra i innych Apostołów (...) jest kontynuowana przez biskupów pod prymatem” papieża – biskupa Rzymu i następcy św. Piotra – w sposób uroczysty przyjmując postać soborów powszechnych i synodów (por. KKK, 881-887). To tłumaczy fakt, dlaczego w dotychczasowych dziejach Kościoła w soborach powszechnych oraz synodach biskupów zwoływanych przez papieża uczestniczyli biskupi, mając w nich czynny głos.

Drodzy Siostry i Bracia!

W dniu wczorajszym oraz dzisiaj, tzn. 9 i 10 października 2021 roku, mają miejsce w Rzymie uroczystości związane z otwarciem XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów pod hasłem „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja”. Natomiast w najbliższą niedzielę, 17 października br., prace synodalne będą uroczystie inaugurowane w całym Kościele na poziomie diecezjalnym we wszystkich biskupich Katedrach. To niejako dwustopniowe rozpoczęcie obecnego Synodu Biskupów wynika z tego, że – w odróżnieniu od poprzednich Synodów – do udziału w nim Ojciec Święty Franciszek zaprasza nie tylko biskupów, ale także wszystkich wiernych. Wszyscy oni mają bowiem podjąć wspólną refleksję na temat tej prawdy o Kościele, jaką jest synodalność, czyli „podążanie razem” pod natchnieniami Ducha Świętego, aby głosić Ewangelię całemu światu. W ten sposób Kościół ma uświadomić sobie, że „synodalność jest drogą dla całego Ludu Bożego”, jest pewnym procesem, w jakim się on znajduje. „Synodalność [bowiem] jest nie tyle wydarzeniem czy hasłem, co raczej stylem i sposobem bycia, poprzez który Kościół przeżywa swoją misję w świecie. Misja Kościoła wymaga, aby cały Lud Boży podążał razem, gdzie – w jedności – każdy członek Kościoła ma niezbędną rolę do spełnienia. Kościół synodalny podąża w komunii, aby realizować wspólną misję poprzez udział każdego ze swoich członków. Zadaniem tego procesu synodalnego nie jest zapewnienie chwilowego lub jednorazowego doświadczenia synodalności, ale raczej stworzenie okazji dla całego Ludu Bożego, aby wspólnie rozeznawać, w jaki sposób postępować na drodze do bycia Kościołem bardziej synodalnym w perspektywie długoterminowej” (Vademecum, 1.3).

Podczas spotkania z przedstawicielami Diecezji Rzymskiej w dniu 18 września br. Ojciec Święty powiedział: „Synodalność to nie rozdział w traktacie o eklezjologii, a tym bardziej nie moda, slogan czy nowy termin, którego się używa lub wykorzystuje na naszych spotkaniach. Nie! Synodalność wyraża naturę Kościoła, jego formę, jego styl, jego misję. Mówimy więc o Kościele synodalnym, unikając jednak traktowania tego jako jednego z tytułów pośród innych, pewnego sposobu myślenia, jedną z alternatyw. Nie mówię tego na podstawie jakiejś opinii teologicznej, nie jest to moja osobista refleksja, ale idę tu za tym, co można uznać za pierwszy i najważniejszy podręcznik eklezjologii, którym jest Księga Dziejów Apostolskich”. Dlatego też w „Dokumentie Przygotowawczym” do Synodu czytamy: „W tak zarysowanym kontekście synodalność stanowi naczelną drogę dla Kościoła, wezwanego do odnowy pod działaniem Ducha Świętego i dzięki słuchaniu Słowa Bożego. Zdolność do wyobrażenia sobie innej przyszłości dla Kościoła i jego instytucji na miarę misji, jaką otrzymał, zależy w dużej mierze od tego, czy zechce on uruchomić

procesy słuchania, dialogu i rozeznania wspólnotowego, w których wszyscy i każdy z osobna będzie mógł uczestniczyć i wnieść swój wkład. Jednocześnie, wybór «podążania razem» stanowi proroczy znak dla rodziny ludzkiej, która potrzebuje wspólnego projektu, który byłby w stanie dążyć do dobra wszystkich. Kościół zdolny do komunii i braterstwa, do uczestnictwa i pomocniczości, w wierności temu, co głosi, będzie mógł stanąć po stronie ubogich i ostatnich oraz uzyczyć im swego głosu. Do «podążania razem» trzeba pozwolić, by Duch Święty wychowywał nas do mentalności prawdziwie synodalnej, wchodząc z odwagą i wolnością serca w proces nawrócenia, bez którego nie będzie możliwe przeprowadzenie «nieustannej reformy, której Kościół, rozumiany jako instytucja ludzka i ziemską, wciąż potrzebuje» (DP, 9). Dzięki temu „Kościół synodalny jest proroczym znakiem zwłaszcza dla wspólnoty narodów, niezdolnej do zaproponowania wspólnego projektu, poprzez który dążyłaby do dobra wszystkich: praktykowanie synodalności jest dzisiaj dla Kościoła najbardziej oczywistym sposobem bycia «powszechnym sakramentem zbawienia» (LG, n. 48), «znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego» (LG, n. 1)” (DP, 15).

Jak już wspominałem, w tak właśnie rozumiany Synod Archidiecezja Krakowska, podobnie jak i wszystkie inne Kościoły lokalne, włączy się czynnie w najbliższą niedzielę 17 października br.. Zgodnie z życzeniem Ojca Świętego Franciszka, rozpoczęty wtedy etap diecezjalny Synodu będzie trwał do początku marca 2022 roku, kiedy to odbędzie się uroczyste Diecezjalne Zebranie Presynodalne. Wyniki prac na poziomie diecezjalnym zostaną przekazane do Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski, a następnie w formie syntetycznego opracowania dotyczącego Kościoła katolickiego w Polsce zostaną wysłane do Sekretariatu Generalnego Synodu w Rzymie. Przekazany od wszystkich Episkopatów świata materiał będzie stanowił podstawę do stworzenia dokumentów roboczych, które będą służyły pracom synodalnym najpierw na poziomie kontynentalnym, a po ich przedyskutowaniu w swej kolejnej formie Zgromadzeniu Synodu Biskupów w październiku 2023 roku.

Drodzy Siostry i Bracia!

Przed nami stoi wielkie dzieło Synodu, które wspólnie podejmujemy. Jest to równocześnie dzieło, które od samego początku pragniemy objąć naszą serdeczną modlitwą, o jak największe i jak najbardziej obfite jego owoce. Zachęcam Was zatem, aby w tej intencji modlić się najpierw w tym październikowym miesiącu podczas wszystkich nabożeństw różańcowych. Natomiast w następnych miesiącach módlmy się podobnie, jak było to już w ramach podjętego przez Archidiecezję Krakowską „maratonu modlitwy”, kiedy to we wszystkich kościołach i kaplicach publicznych pół godziny przed wieczorną Mszą świętą odbywała się cicha adoracja Najświętszego Sakramentu, zakończona jedną dziesiątką Różańca świętego. Módlmy się wtedy w intencjach Synodu, a także naszej Archidiecezji i całej naszej Ojczyzny.

Ponieważ Synod dotyczy Kościoła powszechnego, pragniemy naszemu diecezjalnemu procesowi synodalnemu nadać również charakter jedności i solidarności z innymi Kościołami lokalnymi, zwłaszcza z tymi, które przeżywają obecnie największe problemy. W związku z tym proszę Was o materialne wsparcie naszych braci i sióstr mieszkających w Libanie – w jednym z pierwszych krajów chrześcijańskich, pamiętającym jeszcze czasy apostołskie, który w ostatnich

latach został dotknięty ogromnym kryzysem humanitarnym. Niech to będzie nasze „synodalne dzieło miłości”.

Serdecznie zapraszam więc Was wszystkich: kapłanów, siostry zakonne oraz delegacje z każdej parafii i wspólnot w nich działających do wzięcia udziału w uroczystej Mszy św. w Katedrze na Wawelu, inaugurującej etap diecezjalny Synodu, która będzie sprawowana 17 października 2021 roku o 10.00 – i począwszy od niej do wspólnego, pełnego zapału podążania drogą synodalności.

Na jej trud i obfite owoce z serca błogosławię

✠ Marek Jędraszewski
Arcybiskup Metropolita Krakowski

Kraków, 5 października 2021 roku

W liturgiczne wspomnienie św. Siostry Faustyny

List należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Archidiecezji Krakowskiej w niedzielę 10 października br.